Ч. 265. Четвер 8 грудня (25 падолиста) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Конституцийний рух в Росиї. — Росия а Афґаністан. — Сербско болгарска ворохобня в Македониї. — З поля війни).

Вчерашне засїданє палати послів відкрив президент згадкою, присьвяченою помершому онгди послови Шікерови, а відтак відбуло ся дословне читанє всіляких внесень і інтерпеляций, між иньшими й пильне внесенє пос. Хоца і товаришів, жадаюче, щоби крім предложеного правительством закона запомогового, ухвалено ще 10 міліонів корон на відбудованє знищених внаслідок елементарних нещасть будинків. Відтак відчитано також інтерпеляцию посла Кремпи і товаришів в справі урядованя старости в Ропчицях та в справі поступованя властий політичних в Камінцї струмиловій. Дальше відчитано інтерпеляциї: посла Стевртиі і товаришів: 1. в справі будови з весною 1905 р. будинку для державної ґімназиї в Станиславові; — 2. в справі будови окружного суду в Станиславові з весною 1905 р. і 3. в справі перебудованя двірця зелїзничого в Станиславові; — інтерпеляцию пос. Доберніґґа і товаришів в справі зірваня торговельних переговорів з Німеччиною.

Свободолюбивий рух ширить ся в Росиї щораз більше і прибирає щораз більші розміри. Всї вісти, які надходять з Росиї до Відня і Берлина, потверджують, що рух конституцийний більшає там мов лявіна і порива щораз ширші круги населеня. У всіх містах відбувають ся збори і наради в справі внутрішних реформ. З Москви доносять, що тамошне товариство господарске ухвалило на своїх зборах однодушно, щоби внести петицию в справі внесеня закона з серпня 1831 р. що до средств „для удержаня порядку і публичного спокою", бо той закон отвирає широке поле для самоволї державних урядників та стоїть на перешкодї розвоєви товариств.

Характеристичне єсть дальше для сего руху, що міністер справ внутрішних позваляє тепер вертати в рідні сторони ріжним особам вигнаним в далекі ґубернії в дорозї адміністративній або як в Росиї кажуть „адміністративним порядком". Російскі часописи подають тепер імена 54 людий, котрі були на заточеню в архангельскій ґубернії, а котрим тепер позволено проживати в Росиї, де схотять. В звязи з сим рухом стоїть мабуть також і процес кн. Мещерского, редактора „Ґражданіна", звістного приклонника теперішного ладу державного в Росиї. Петербурґский суд повітовий засудив Мещерского за кинене політичного підозріня на маршалка орельскої шляхти Стаховича на два тижднї арешту, котрі князь має відсидіти на головнім одваху. Здає ся, що то той сам Стахович, в котрого домі в Петербурзї відбували ся наради репрезентантів земств.

Можна би сказати, сенсацийну вість принесла вчерашна телеґрама з Льондону слїдуючого змісту: „Standard" доносить з Москви, що цїла дивізия козаків одержала приказ вимаршу на границю Афґаністану. В росийских кругах войскових уважають той приказ за відповідь на то, що анґлійскі кораблї воєнні їздять крок в крок за росийскими кораблями. Згадана ґазета єсть тої гадки, що той рух росийского войска стоїть в звязи зі справою Дарданелїв, котра знов заострила ся. В тім не було би нїчого дивного, як би анґлійскі кораблї їздили крок в крок за балтийскою фльотою, бо подія на Північнім мори і факт, що Рождественский стріляв на власні кораблї, змушують Анґлію, котра має свої кораблї на всїх водах, стеречи ся від росийскої фльоти і бути готовою з одної сторони до оборони своїх кораблїв, з другої до їх ратованя. В справі дарданельскій знов не сама Анґлія мусїла би рішати і длятого здає ся, що причиною згаданого руху войска не

Коли він був ще малий.

(З француского — Анрі Лявдана).

— Отже я тобі скажу, о що розходить ся сказала пані де Пресі до свого мужа — скажу тобі, коли позволиш і вислухаєш мене кілька мінут, бо то буде може трохи довше тревати.

Він відповів холодно:

— З вдоволенєм.

— Отже слухай — і єї дрожачий голос зраджував величезне роздразненє. — Житє при тобі стало для мене невиносимим і я твердо собі постановила скінчити з ним. Ти правдивий шляхтич, то я признаю, не можу тобі нічого закинути, що дотикає супружої вірности. Ти все старав ся мене не обманювати, але й з від дня, коли мер прочитав нам приписи закона, поводив ся бездоганно. І так не маємо собі взаїмно нічого до закиненя. Ні, що нас ділить, то ріжниця вдач. Знаю, що мало таких, аби у всім годили ся, але у нас... Всьо, що роблю, дразнить тебе і я також не можу стерпіти твого поведеня. Мої слова гнівають тебе, а твій сьміх доймає мої нерви. Навіть мовчаня не можемо собі простити. За для якого там капелюха, якої небудь одежи, коли розходить ся о те, аби взяти палицю чи парасоль, задля припеченої або недопеченої курки ми обоє робимо правдиві коршемні галабурди. Деколи говориш ти дома — і то говориш так, що я примушена сидіти німа як риба і не сьмію слова промовити; иншим разом знов не отвориш навіть уст і сидиш скривлений. Я мушу бути весела, коли ти веселий, а сумна, коли ти програєш в клюбі; ти маєш повно всіляких примх, не стерпиш ні найменшого супротивленя, не даш мені нїколи договорити до кінця, коли розходить ся о річи, які тебе не займають. Досить аби я висказала одну гадку, щоби ти сейчас доказував як раз щось противного. Ти знущаєш ся над моєю служницею і доводиш єї до плачу, а твій страшний Юстин випиває мені цїлу пивницю. Одним словом ті вічні непорозуміня доводять до того, що ми говоримо собі річи, яких відтак не можна забути. Всьо в менї гнїває тебе: звук мого голосу, шелест моїх кроків, моя одїж, мої рухи, всьо — а навіть в тій хвили пізнаю по твоїм лици і погляді, що ти найрадше викинув би мене за вікно!

— Отже? — спитав пан де Пресі.

— Отже, любий друже, скінчім ми з тим невдалим досьвідом спільного пожитя. То нї твоя вина, нї моя — або може нас обоїх, але на всякий спосіб так єсть — ми не сотворені для себе. Нїчо не стоїть на перешкодї нашій розлуцї, на щастє не маємо дитини, о яку могли би відтак сперечатись і взаїмно єї собі відбирати; кожде з нас має свій власний маєток — і я не бачу причини, длячого мали би ми жити разом в одній клїтцї і як птиці видирати собі піре. Отже прощай, я виїду і буду думати над винайденем найлїпшого способу, аби довести до повного розриву...

Пан де Пресі навіть не пробовав відповідати на ту повінь докорів, які на него сплили, лише єго уста кілька разів задрожали, він кілька разів зітхнув, а в половині жіночої бесіди почав ходити по комнаті заложивши руки на плечі. Коли жінка перестала говорити, поглянув їй просто в очи і з повагою та достойністю спитав:

— Чи ти готова?

— Готова і з тобою — відповіла жінка.

— Га, люба приятелько, нехай буде — і мені здасть ся, що так дальше не може іти. Зробімо як нам буде лїпше, однако не конче потрібно, аби сьвіт дізнав ся о наших личних непорозуміннях — то мусить лишити ся між нами. Чи й ти так гадаєш?

— Ледве чи то удасть ся на довго — сьвіт вже о тім дізнає ся.

— Не зараз, аж пізнійше. Отже я бажаю, аби ми, заки буде нам неможливо зійти ся, поки що лиш розлучили ся і то в спосіб, який би не мав в собі нічого підозріного.

— А як то зробимо?

— Цілком просто. Завтра хочеш їхати, отже їдь. Але замість їхати до якої своячки або приятельки, як ти хотіла, їдь до Мено в Бретанії і сиди там, як довго будеш могла видержати в самоті — може два місяці. Пані Бенар, стара господиня моїх родичів, що мене виховала, мешкає ще нині в старім замку; она тебе прийме, обслужить і буде поводити ся з цілою любовію. Ти скажеш їй, що я невдовзі над'їду за тобою.

— Але то чей неправда?

— Ні, але ти їй так скажеш. Дім хороший, положений лиш о два кільометри від місточка Бац. Під покривкою, що то задалеко від

єсть ані се ані тамто, але щось иншого: може союз Анґлії з Япанією і справа тибетаньска. Що сей рух вимірений против Анґлії, о тім здаєсь не можна й сумнівати ся, а доказом того єсть і приїзд перского специяльного посла Різа-хана до Петербурга. Може бути, що він привіз і дарунки для маленького наслідника престола, котрий вже давно народив ся, але був Різа зараз по приїзді з гостиною у міністра справ заграничних ґр. Лямсдорфа, котрому не ходив ґратулювати з тої нагоди. Межи Росиєю а Анґлією вели ся спори ще від 1886 р. о край положений межи ріками Кушк і Мурґаб в Афґаністані а в 1885 р., коли ґен. Комаров впав був до Афґаністану і побив там 5000 Афґанців, о мало що не прийшло до війни з Росиєю. Може бути, що Росия старає ся тепер зашахувати Анґлію в середній Азиї так, як Анґлія зашахувала Росию на далекім Всходї.

З Софії доносять: „Реформа", орґан партиї Зончева розпочав завзяту борбу против сербскої пропаґанди в Македонії і доказує, що після вістий з Македонії, именно же із скоплїйского вілєєту сербскі ватаги гноблять тамошне болгарске населенє, котре має ще надію лиш на то, що Австро-Угорщина забере сей край і зробить конець всему лиху. Єсть се хиба найлїпший доказ, о скілько т. зв. „славяньску ідею" можна уважати за жизненну. Один нарід славяньский в борбі з другим покладає ще свою послїдну надію на Мадяра і Нїмця!

З під Порт Артура доносять, що Япанцї умістили на горбі „203 метрів" кілька пушок облогових, з котрих острілюють успішно российскі кораблї і не дають їм держати ся під охороною форту Таішан. Дня 3 с. м. поцїлено „Победу" 6 разів, „Ретвізана" 16 разів, а крім того кілька разів ще й поменші судна. Дня 5 с. м. поцїлено „Победу" 7 разів, „Ретвізана" 11 разів, „Пересьвет" 2 рази, а инші судна також два рази, а крім того підпалено маґазини российскиї. Кілька суден стануло в полуміни. Огонь тревав цїлу годину. На горі Ерлюншан здобуто дві пушки 35·5-центиметрового калїбру.

Новинки.

Львів дня 7-го грудня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий повернув до Львова.

— **Именованя.** Заступником директора зелїзниць в Станиславові именований віцесекретар міністерства др. Франц Подлевский.

— **Краєве тов-о кредитове** урядників і сьвящеників перенесло своє бюро до нового льокалю при ул. Руский ч. 3 І поверх (камениця Ставропиґійского Інститута).

— **Виклади руского тов-а педаґоґічного** у Львові відбудуть ся в слїдуючім порядку: В середу дня 7 с. м. 1904 о год. 6 вечер др. Ів. Демянчук говорити буде про „Лїтературний рух жіночий в стариннїй Греции"; В четвер 8 с. м. о г. 5 вечер др. С. Рудницкий „Про вульканї"; В недїлю 11 с. м. о год. 5 вечер проф. А. Алиськевич про „Характеристику Ґетого взагалї"; — Виклади відбувати ся будуть як попередно в клясї V ц. к. акад. ґімназиї (III пов. Народний Дім). Вступ 20 с., для учеників 10 с. Чистий дохід призначений на приватну руску жіночу семинарию.

— **Руский Народний Дім в Олеську** стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою виказало за місяць падолист с. р. (пятий місяць своєї дїяльности) слїдуючий рахунок (в коронах): I Стан довжний: 1) Удїли 756·60, 2) Фонд резервовий 178·—, разом 934·60, 3) Вклади — з початком місяця 3422·51, вложено 1234·88, винято 0, стан з кінцем місяця 4657·39, 4) Позички затягнені 2000·—, 5) сальдо відсотків 97·62. Сума пасивів: 7689·61.

II Стан чинний: 1) Позички уділені: з початком місяця 4618·50, сплачено 30·—, уділено 1.610·—, стан з кінцем місяця 6.198·50, 2) власні льокациї 100·—, 3) кошта адмінїстрациї 97·24, 4) готівка: 931·35, 5) кошта заснованя 362·52. Сума активів: 7689·61.

Стоваришенє числить доси 89 членів з декльорованими удїлами: 1.830 К, один удїл виносить 10 К, порука трикратна; стопа процентова від вкладок $4\frac{1}{2}\%$ — від позичок 7%.

На фонд будови Народного Дому в Олеську (книжочка щадничи ч. 2 в тімже банку) зложили дальше слїдуючі Добродїї: о. Т. Кузьмів 2, з нагоди похорону о. М. Струміньского парох в Скваряві Вп. родина покійного місто подяки в часописях 13, о. І. Герасимович з Туря 8, о. Д. Танячкевич 1, в Олеську: а) на поминках у Т. Созаньского 5·06, б) на весїлю у Гр. Мандюка 3·76, з пушки в Олеську 5·14, в Юськовичах на поминках у Ів. Мацюка 6·62, з пушки в Гумнисках 5, о. А. Левицкий 10, разом з попередними: **298·28.**

Дякуючи за повисші жертви просить ся Вп. жертводателїв о дальшу ласкаву память на фонд будови Народного Дому в Олеську, як також о як найчисленнїйше приступленє в члени сеї нової інституциї і льоковане в нїй своїх капіталів, щоби сим способом єї успішно підперти. — Дирекция.

— **Убийство.** В Суходолї, бобрецкого повіта, найдено сими днями в поли трупа в страшний спосіб убитої селянки Каськи Казновскої. Підозрілого о убийство мужа єї Войцїха, арештувала жандармерия.

— **Смерть від загару.** З Теребовлї доносять нам: В Романівцї померли сими днями від загару 60-лїтний селянин Федько Білиньский і 22-лїтна єго невістка Анна Білиньска. Виною нещастя була неосторожність, бо завчасно замкнено комин.

— **Огнї.** Сими днями вибух огонь в Княжім, золочівского повіта і знищив 7 селяньских загород. Шкода виносить 6500 К і була обезпечена ледве на квоту 2600 К.

— **Чого вже не крадуть?** В ночи з недїлї на понедїлок украли невислїджені доси злодїї бляшаний дах з кіоску, що стоїть на Високім Замку у Львові, де в лїтї містить ся трафіка. Реставратор Венцель, котрого власностию єсть той кіоск потерпів шкоду на звиж 100 К.

— **Арештованє дефравданта.** Віденьска полиция одержала з Варшави телеґрафічну вість, що із Соснівця утїк Франц Цедровский, котрий як касиєр одної з тамошних інституций спроневірив 60.000 рублів. Полїциї удало ся вислїдити єго в однїм готели, де записав ся до книги подорожних як Пійотровский. Арештовано єго в хвили, коли вибирав ся до Пешту. Найдено при нїм 1200 К і 850 рублів в золотій монетї. В арештї, де єго одїж піддано строгій ревізиї, найдено під пішивкою депозитовий квіт одного з віденьских банків на зложенє там 46.000 К в заставних листах галицкого тов-а кредитового земского.

— **Золото до золота.** Перед двома роками помер в Нїцеї российский підданий, А. Фідлер, родом з Одеси. Уходив за жебрака і жив з милостинї, яку удїляв єму тамошний российский консулят. По єго смерти найшли в норі, котра служила єму за мешканє, 2 мілїони франків в вартістних паперах і завіщанє, яким небіжчик записав цїле своє майно париском мілїонерови Ротшильдови, мотивуючи свою волю тим, що гроші мають йти до гроший. Правні наслїдники Фідлера, між ними мировий судия в Одесі Добряньский, не хотїли при-

---

Поволи ставала она і єї муж огірчені одно на друге; може й він терпів від тої одностайности річий, годин, подій, пір року, сонця і дощу. Єї муж був не злим чоловіком: образований, холодний, але добре вихований, честний, часом, хоч рідко, мягкий — всьо було би добре — лише не жити з ним. І тому она не жалувала того, що зробила, хоч остала сама одна в розцьвітї своєї молодости. Она не мала щастя, але мала спокій, а той єсть першим уcлівєм щастя. Треба бути скромним.

Не побоюючись ся, аби єї достоїньство що на тім не потерпіло, приймила радо товариство старої панї Бенар, господинї, що стерегла замку.

Панї Бенар не можна було причисляти до служби, она виховала пана де Пресі, а відтак — вітер, що віє в поли все один. Самота на селї зближає людий. Панї де Пресі вскорі познакомила ся близше і полюбила стару женщину, по котрій видко було, що перебула богато тяжких хвиль.

Того дня, коли показала молодій женщинї цїлий замок, повела єї до одної пустої комнати, на порозі котрої сказала:

— Я хотїла би вам насамперед показати всьо, що стоїть в звязи з дитинними лїтами пана. Отсе комната, в котрій він бавив ся і пустував, коли був ще малий.

Відтак поотвирала шафи, де лежали ляльки, вояки з олова, бубни, паяци і показала їх говорячи:

— Забавки пана, коли ще був малий. Дивіть ся, панї, на ту ляльку з заломаним носом. Називала ся Пошетта, она також належала до него і він все єї цїлував та говорив: „Она буде мею жінкою!" Чи то не сьмішне? Нинї не сказав би того, нинї він розумнїйший.

Панї де Пресі нїчого не відповіла. Стара женщина спитала:

— Правда, що мусить вас зворушувати, коли те все бачите?

Она відповіла:

— Очивидно, панї Бенар.

Тепер вже старушка не здержувала ся. Повела єї до комнати, де пан спав — часом забувала ся і говорила Люї, замість „пан" — і імя мужа, яке молода женщина так часто вимавляла, дивно єї дотикало. Старушка завела єї до комнати, де він учив ся, показувала їй єго книжки, зшитки, в котрих він писав дитинячою рукою перші великі букви. З одушевленєм показала їй панї Бенар один зшиток:

— Погляньте лиш, як хорошо пан писав, коли був ще малий!

А в зшитку стояло великими кривими буквами: „Любіть себе!" — І она відозвала ся:

— Я вийду; менї не добре!

Они вийшли з комнати. На дворі ходили кілька хвиль мовчки. Прийшли над ставок, де по гладкій зеленкуватій водї плавали два старі лебеді, названі мітольоґічними именами Юпітер і Юнона. Панї Бенар сказала півголосом:

— На тій лавці все сидів і читав, коли був ще малий!

Коли ішли через огород, панї Бенар поступила наперед до одної грядки, окруженої букшпаном і сказала:

— То був огородець пана, коли він був ще малий.

Коли вийшли на подвіре, лучило ся, що двері стайнї стояли отвором і видко було голови коний, котрих панї Бенар замітила.

— Перше стояв тут Боніфас.

— Боніфас? — спитала панї де Пресі.

— То був кучик пана, коли він ще був малий.

І поволи, поволи цїлий дім, всї поверхи, стайнї, комнати служби, огород, корчі, а навіть дорога заповнили ся самими малими Люісами, що бавили ся, пустували, працювали, читали, писали. У всїх кутиках виринали они і панї де Пресі не могла зробити, кроку аби не стрітити ся з їх короткими штанями, темними ногами і кучерявими головками.

І коли обі женщини вернувши до дому, сїли в ниши під вікном, почала стара панї Бенар оповідати простими словами історию пана, коли він був ще малий. Історня була не дуже весела. Парижа, ти нїколи не хотїла відвідати тої посілости моїх родичів. Поїдем там тепер?

— Ти так вічливо і мило мене просиш, що радо годжу ся. Зателєґрафую сама до панї Бенар. Поїду до Мено і перебуду там два місяцї.

Промовили ще кілька слів до себе поспішно і холодно.

— Дякую — добраніч — прощай! Так, прощай.

Їх голоси не задрожали, о нї! Але серця, біднї серця. Кожде собі гадало: Як? Дїйстно покидаємо себе? На все? Ще побачимо моя люба! Ще побачимо, мій любий!

А однако панї де Пресі відїхала на другий день рано.

Було в половинї мая, коли молода женщина приїхала до Мено, одного пречудного,

знати важности того завіщаня і видали спадковий процес Ротшильдови, котрий не будучи певним чи виграє в его користь, війшов з правними спадкоємцями в переговори і за відкликане жалоби виплатив їм 800.000 франків.

— **Четверо до року!** З Берлина доносять, що в місцевости Врандероде повила жінка робітника Германа другий раз сего року близнята. Перша пара близнят прийшла на сьвіт 17 січня, а друга 29 падолиста.

— **Сицилійски опришки** пірвали перед кількома днями в білий день 11-літного сина одного заможного селянина і завели его в недоступні дебри. Коли отець не хотів зложити жаданого окупу в висоті 10.000 лірів, опришки убили дитину і трупа кинули перед дім родичів.

— **Пригода на зелізници.** В неділю дня 27 падолиста по полудни, на шляху між стациями Єрмаківка і Волківці - Турильче в'їхав особовий поїзд на 20 метрів високий насип, котрий усунув ся, внаслідок чого льокомотива вивернула ся до гори колесами, а ваґони немов би яким чудом задержали ся. Служба на машині вийшла з житєм, бо викинуло їх на бік. Поїзд стоїть доси з машиною, що врила ся в насип. — Дня 2 с. м. при поїзді, що ішов в напрямі Тернополя, підніс якийсь селянин, зараз за Золочевом, заперту рампу і в'їхав на зелізничий шлях. Сані і коні розбив поїзд на кусники, селянин же якось спас ся. Внаслідок того поїзд опізнив ся о три чверти години.

† **Померла** П. Лісевичева, жена почетного крилошанина і пароха в Старих Кутах, дня 28 падолиста в наслідок тяжкого нещастя (виверненя і потовченя).

— **В своїй хаті своя правда і сила і воля!** Родимці! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, любі Родимці, о поміч в нашім розпочатім ділі. Наші відзиви до складаня жертв на будову Сокільні прогомоніли без великого успіху. Але ми дукаємо в третє до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам довершити сей храм, а станесь він певно осередком орґанізациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятині Ви чуєте Родимці що дня: се 10-короновi позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавиці не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нічо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а гімн. „Сокіл" у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові дня 6-го грудня:** Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·— ; жито н. 6·75 до 6·90 ; овес 6·75 до 7·— ; ячмінь пашний 6·50 до 6·80 ; ячмінь броварний 7·25 до 7·40 ; ріпак 10·25 до 10·50 ; льнянка —·— до —·— ; горох до вареня 8·50 до 10·50 ; вика 6·60 до 7·— ; бобик 6·50 до 6·75 ; гречка 7·50 до 8·— ; кукурудза нова 8·60 до 8·75; хміль за 56 кільо 230 — до 240·— ; конюшина червона 65·— до 80·— ; конюшина біла 55·— до 60 —; конюшина шведска 60·— до 70 — ; тимотка 24 — до 28 —.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 грудня. Президент міністрів предложив нині закон о управильненю еміґрациї.

Відень 7 грудня. В засіданях ради державної настала знов коротка перерва. По дальшій дискусиї над заявою д-ра Кербера перервано дискусию і слідуюче засідане назначено на пятницю.

Відень 7 грудня. Комісия буджетова веде нині дальше розправу над запомогами. Промавляли посли Фідлер і Евг. Абрагамович.

Білград 7 грудня. Пасич не хотів підняти ся місиї утвореня нового кабінету, бо король не хоче розвязати скупштину.

Льондон 7 грудня. Бюро Райтера доносить, що Росияни безнастанно старають ся відобрати Японцям горб „203 метрів", але по кождім атаку відперто їх з великими стратами.

Петербург 7 грудня. „Біржев. Відом." подають вість рознесену якимись Хінцями, що ґен. Оку поважно занедужав, але чутка о его смерти не потверджує ся.

Гельзінґфорс 7 грудня. Ґен. ґубернатор кн. Оболеньский вручив булаву маршалківску віцепрезидентови сенату, котрого цар іменував маршалком сойму краевого.

Токіо 7 грудня. Вожд армії під Порт Артуром доносить, що острілюванє стоячих в порті російских кораблів розпочато на ново дня 26 с. м.

Льондон 7 грудня. Бюро Райтера доносить з Токіо: Тут гадають, що надходить хвиля загального штурму до Порт Артура. Штурм той буде без сумніву успішний. Після донесеня з головної кватири ґен. Оку, Японці задумують перезимувати на теперішних своїх становищах.

ясного дня, в проміню невправленого ще сонця, котре боязливо пробовало свою дорогу по небі.

Які малі ті перші дні весни, коли она немов мала дитина пробує ходити і вагаючись ступає наперед.

Пані де Пресі провела перші дні на тім, аби пізнати своє нове мешканє. Коли переглянула всі закутки, вибрала собі на другім поверсі комнату з дубовими стінами, обитими жовтим шовком, з котрої розлягав ся пречудний вид на цілу околицю. Розібравши куфри і пристроївши ся в своїй комнаті, почала збирати гадки. Природа дає тим, що по душевних борбах кидають ся в єї рамена, великі користи. Она лагодить і втихомирює. Єї непорушність і мнима самолюбність суть добрими дорадниками. Супроти єї тверд ої постійности пересьвідчуємо ся так легко, що всї наші малі радости і великі болї перемиимують.

Пані де Пресі думала довго так поважно, як їй вже давно не лучило ся. Думала о перших часах свого житя — о правдиво білих сторінках житевої книги: о кольсці, ляльках, першім причастию, довгій сукни, бали, відтак о перших хвилях дівочого житя, а вкінци о вінчаню!

Правду сказавши єї житє не було романом, ледве історию, оно було цілком звичайне, не було в нім ні великих радостий, ні великих катастроф, нічого визначнійшого. Кождого вечера засипляла з потайною надією, що щось стане ся. Але девять літ сонце сходило, а не лучило ся нічого.

— Подумайте, ласкава пані — говорила стара — родичі пана були дивні люди. Они не могли себе взаїмно стерпіти, не щоби були нечестні або злі, але їх вдачі не годили ся і они жили майже все окремо. Чи є що поганійшого? Коли отець був в Парижи, виїздила мати за границю, а що обоє любили свою одиноку дитину, то одно другому не хотіло єї відступити, а з того вийшло, що дитина була без родичів. В наслідок того зложило ся, що він виріс тут під моєю опікою. Я зробила для него всьо, що могла. Родичі молодо померли, бідна дитина плакала за ними, немов би їх знала. Не беру єму того за зле — але я певна, що за мною не буде так плакати. Оповідаю вам то всьо, ласкава пані, бо я хотіла би, аби ви довідали ся і оправдали его, коли він часом єсть нервовий, дивний, або неприродний. То не его вина, то вина обставин, як він ще був малий.

Оповідала то і ще богато инших подробиць і історий, так що розмова тревала аж до півночи. Темнота окружала обі женщини, але ні одна не гадала о тім, аби засьвітити. Тому то пані Бенар не бачила, як молода женщина отирала нишком очи. Відтак встала і сказала:

— То всьо, що ви мені оповідали про мого мужа, пані Бенар, дуже мене тішить — і стиснула старій женщині руку. Відтак дала їй депешу до Парижа.

Що було в депеши? В ьо одно, що там було. То певна річ, що депеша відійшла ще в ночи і що на другий день приїхав пан де Пресі.

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза вирабляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднійші, до ужитку найздібнійші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди ми — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не споматати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермуе, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш го посипає; він на складі усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи
в Турці під Коломиєю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).